

og surmulende Udtryk trak hun sig smaamumlende tilbage mod Døren.

VI.

Imidlertid var den unge Kapellan allerede kommen et godt Stykke paa Vejen ad Skibberup til. Den Benaelse, der i første Øjeblik havde grebet ham ved Provstens uventede Anmodning, var hurtig forsvunden. Han var ved godt Mod og havde lænet sig mageligt tilbage i den store Agestol, hvorfra han overrasket betragtede det vidtstrakte Vinterlandskab omkring ham. Luften var efter Solnedgang bleven blikstille. Himlen var mørkeblaa og oversaaet med Stjerner. Kun langs med Horisonten i Vest laa endnu en Mindelse om det bortdragne Uvejr i Form af en langstrakt Skybanke, hvorover Maanens gyldne Horn krummede sig.

Paa Kapellanen virkede hele dette Syn som en Drømme-Aabenbaring. Han var et Købstadbarn og kendte kun Vinteren fra Byens Kulos, Taage og Søle. Endnu for halvandet Døgn siden havde han vandret omkring i de københavnske Gaders